

Derpaa foretoges:

Første Behandling af Forslag til midlertidig Lov om Indkaldelse af værnepligtige til Søværnet.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 5915).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om forandret Affattelse af Fattiglovens § 61.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 5919).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Gisselbæk: Nærværende Lovforslag tilsigter en Udvidelse af Fattiglovens § 61, som bestemmer, at de Omkostninger, der udredes af det offentlige til Opdragelse, Underhold, Forsørgelse, Kur og Pleje for blinde, døvstumme, Idioter, sindssyge, Epileptikere, vanføre, lemlæstede, tuberkuløse, skrofuløse og Lupuspatienter, betragtes ikke som Fattighjælp. Hertil foreslaas føjet, at denne Bestemmelse ogsaa skal omfatte: „stammende, andre talelidende og Ganespaltepatienter.“

Fra 1. April 1918 er der sket en Deling af Døvstummeinstituttet, saaledes at der blev oprettet en selvstændig Statsanstalt for talelidende, og denne Anstalt søger nu at komme ind under § 61, saa at den ogsaa kan modtage Patienter, uden at det offentliges Tilskud til dem faar Fattighjælps Virkninger. Dette Andragende er anbefalet af den danske Købstadforening, Amtsraadsforeningen, De samvirkende Sogneraadsforeninger og Københavns Magistrat. Det drejer sig her om en human Lovgivning, som vi ikke kan have noget at indvende imod, og jeg skal derfor paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Fremme.

Oluf Jensen: Ogsaa jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale dette Lovforslag til

Vedtagelse. Det drejer sig om en naturlig Fortsættelse af de Foranstaltninger, der hidtil er foretagne, og som begyndte med Fattigloven af 1891, hvorved der blev tillagt blinde, døvstumme, Idioter og sindssyge Ret til Hjælp af det offentlige, uden at det skulde have Fattighjælps Virkninger. Dette blev ved Loven af 1901 udvidet til at omfatte Epileptikere, vanføre, lemlæstede, tuberkuløse, skrofuløse og Lupuspatienter. Det blev yderligere udvidet i 1908, idet Paragraffen før den Tid kun omhandlede Patienter, der var anbragte paa Statsanstalter; den kom da til ogsaa at omfatte dem, der var anbragte „paa dertil af Staten godkendte Anstalter eller af en saadan Anstalt under dennes vedvarende Tilsyn er anbragte hos private“. Da Forslaget er en naturlig Fortsættelse af de tidligere trufne Foranstaltninger, og da det, som den sidste ærede Taler sagde, er anbefalet af baade Købstadforeningen, Sogneraadsforeningerne og Amtsraadsforeningen, kan jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget uforandret til Vedtagelse.

Steincke: Fattiglovens § 61 er vistnok den mest urolige Paragraf i den danske Lovgivning. I sin knap 30-aarige Levetid er den ændret 5 Gange, i 1901, 1908, 1914, 1918 og nu 1920. Maa jeg herved gøre den lille Bemærkning om Formaliteten, at jeg forstaaer ikke, hvorfor Lovforslagets første Stykke omhyggeligt nævner alle de Love, der i Aarenes Løb har ændret § 61, undtagen netop den sidste Lov, Nr. 686 af 21. December 1918, Loven om den saakaldte spanske Syge, hvis Titel er: Ændring i Fattiglovens § 61, og som endnu er gældende. Men selv om denne Paragraf stadig er ændret, har dog enhver Ændring i vore Øjne været glædelig, forsaavidt som den samtidig har betydet en Udvidelse af Adgangen for det offentlige til uden Fattighjælps Virkninger at komme de Patienter til Hjælp, der er særlig vanskeligt og ulykkeligt stillede paa Grund af Sygdom eller legemlig eller aandelig Abnormitet. Det er ogsaa en saadan Udvidelse, der sker gennem dette Lovforslag, hvorved det altsaa bliver muligt uden Fattighjælps Virkninger at betale for Kur og Pleje paa Statsinstitutioner for stammende, andre talelidende og Ganespaltepatienter. De fleste Patienter er sikkert i de senere Aar blevet hjulpet gennem Hjelpekasserne, paa Landet ofte med Tilskud fra Amtsfattigkassen, men det er i Virkeligheden en